



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl soudkyní Olgou Stránskou ve věci

žalobkyně: **N. Y.**, narozené X, státní příslušnice U.,
zastoupené advokátem Mgr. Tomášem Císařem,
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2,

proti

žalovanému: **Ředitelství služby cizinecké policie České republiky**,
Odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3,

o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 14. 3. 2018, č. j. X, o vyhoštění,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou zdejšímu soudu dne 26. 3. 2018 domáhala zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Krajského ředitelství policie Středočeského kraje, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „orgán I. stupně“) o správním vyhoštění žalobkyně podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) a o

- stanovení doby, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, na 1 rok.
2. Žalobkyně namítla, že primární pochybení ve vztahu k zákonnosti celého procesu a rozhodnutí orgánu I. stupně spatřuje ve skutečnosti, že správní orgán náležitě nezjistil skutečný stav věci, a to bez důvodných pochybností ve smyslu § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), ani nezjistil všechny rozhodné skutečnosti svědčící v její prospěch (viz § 50 odst. 3 správního řádu). V projednávané věci dle žalobkyně správní orgán důkladně zjistil všechny okolnosti svědčící v její neprospěch, ale opomněl zjišťovat i skutečnosti v její prospěch. Mimo to správní orgán v rozporu s § 2 odst. 3 a 4 správního řádu nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem řešeného případu a byly šetřeny oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu dotýkala, tedy především žalobkyně.
 3. Žalobkyně dále namítla, že se neztotožňuje s posouzením charakteru činnosti, kterou vykonávala, přičemž závěry žalovaného v podstatě kopírují závěry orgánu I. stupně, které žalovaný zcela nekriticky přijal a nedostatečně se vypořádal s odvolací námitkou žalobkyně. Žalobkyně tedy setrvává na svých odvolacích námitkách, neboť má nadále za to, že byla na území České republiky vyslána svým polským zaměstnavatelem, kde ačkoliv u jiné firmy, stále pracovala pro svého polského zaměstnavatele, který jí vyplácel mzdu, jak bylo prokázáno ve správním řízení. Závěry správního orgánu o skrytém poskytnutí pracovní síly tedy nemají oporu v provedeném dokazování.
 4. Žalobkyně rovněž namítla, že v jejím případě nejsou splněny podmínky pro vedení samotného řízení o správním vyhoštění, natož pak vydání rozhodnutí ve věci, neboť má platné pobytové oprávnění na území Polska, přičemž toto pobytové oprávnění jí rovněž umožňuje výkon zaměstnání. Byla zajištěna při práci na území České republiky, kde však dle svého názoru pracovala v souladu se zákonem, protože pro výkon své činnosti na území ČR nepotřebovala povolení k zaměstnání, neboť byla na území ČR vyslána svým zahraničním zaměstnavatelem. Žalobkyně uvedla, že je zaměstnankyní polské společnosti, což bylo jednoznačně prokázáno listinnými důkazy. Společnost zaměstnávající žalobkyni byla najata k provedení díla na území České republiky. Princip volného pohybu služeb mimo jiné umožňuje, aby právnické osoby, které jsou usazeny v jednom členském státě, dočasně nabízely a poskytovaly služby v jiném členském státě Evropské unie. Tyto závěry potvrzuje správní orgán, který v podstatě definuje tyto limity totožně jako žalobkyně, respektive její právní zástupce. Tedy zaměstnavatel žalobkyně zcela v souladu s evropskou legislativou získává zakázky v rámci své podnikatelské činnosti, a to na celém území EU, tedy i v České republice. Tento zaměstnavatel zcela logicky a v souladu s platnou legislativou, platnou i na území ČR, plní tyto své zakázky prostřednictvím zaměstnanců v pracovním poměru, mezi něž patří i žalobkyně. Její povolení k pobytu na území Polska, které ji rovněž opravňuje k výkonu práce pro polského zaměstnavatele, ji přitom neomezuje v rozsahu ani místě výkonu práce.
 5. Žalobkyně v této souvislosti namítla, že je pouhou zaměstnankyní svého polského zaměstnavatele a nevybírá si, kde bude působit. Ze strany zaměstnavatele je jí přidělen pracovní úkol, který je z důvodu povinnosti řídit se pokyny zaměstnavatele povinna vyplnit. Nadto s přihlédnutím ke složitosti této problematiky, je třeba přihlídnout k tomu, že žalobkyně je prostou dělnicí, práva neznalou. Získala povolení k pobytu na území Polska, které ji opravňuje i k výkonu závislé práce, našla

- si v Polsku zaměstnání a splnila všechny požadavky, které jsou na její osobu právním řádem kladeny. Zaměstnavatel ji poslal vykonávat práci na svou zakázku, a tudíž pokud došlo k porušení povinností, nelze je přičítat k tíži žalobkyně. K tomu žalobkyně dodala, že smlouvy byly uzavřeny v češtině a polštině a je otázkou, jestli rozuměla, co je ve smlouvách uvedeno. S ohledem na okolnosti případu je podle žalobkyně uložení správního vyhoštění nepřiměřeným zásahem. Podle žalobkyně měl žalovaný zvážit následky, které má uložené správní vyhoštění pro její život a možnost cestovat po území společenství v budoucnu a volit řešení, které těmto okolnostem odpovídá nejlépe a co možná nejméně zasahuje do práv postižené osoby. Žalovaný měl i jiné možnosti řešení a měl přistoupit k variantě, která by umožňovala smírné řešení celé záležitosti a umožnit žalobkyni dobrovolné opuštění území České republiky, případně jinou formu ukončení, neboť má platné pobytové oprávnění pro území Polska. V případě umožnění dobrovolného opuštění území ČR, případně i uložení povinnosti k opuštění území, by žalobkyně mohla dále pobývat na území Polska a zde konzumovat povolení k pobytu, které jí bylo vydáno. Za současné situace však žalobkyně s ohledem na uložené správní vyhoštění a jeho rozsah přijde i o možnost pobytu na území Polska, a proto považuje správní vyhoštění za nepřiměřený zásah do jejího soukromého života. Je přitom bez významu, že v současné době již povolení k pobytu na území Polska nevlastní, neboť správní vyhoštění znemožňuje obstarání povolení k pobytu i v budoucnu.
6. Žalobkyně následně rozvedla v úvodu naznačenou námitku, že žalovaný nedostatečně zjistil stav věci. Podle žalobkyně zejména absentuje provedení relevantních důkazů a prověření podstatných skutečností k otázce vztahů mezi jednotlivými zainteresovanými subjekty. Uvedla, že si zakázku na území ČR nesháněla sama, nýbrž pracovala pro svého zaměstnavatele, který měl zakázku dohodnutu s jinou společností, tedy svým zadavatelem, pro kterého právě zaměstnavatel žalobkyně představoval subdodavatele. Objasnění vztahů jednotlivých společností a zejména nutnosti zajistit provedení díla subdodávkou by dle žalobkyně jistě mohlo výrazně přispět k objasnění podstatných skutečností, o kterých žalovaný pouze spekuluje. Nejednalo se o řetězení vztahů k obcházení zákona, ale o standardní obchodní vztahy, kde žalobkyně figurovala jako pouhá zaměstnankyně jednoho ze zainteresovaných subjektů. Žalobkyně má za to, že správní orgány obou stupňů zcela nedostatečně zjistily stav věci, neboť nebylo zjištěno nic o okolnostech jejího vyslání na území ČR, přičemž samozřejmě že nikoliv každé vyslání na území musí být vnímáno jako nelegální. Bylo na místě jistě vyslechnout oprávněné osoby ze subjektů do poskytnutí služby zainteresovaných, tak, aby poskytly informace o výkonu činnosti žalobkyně. Z důvodu nedostatečně zjištěného skutkového stavu tudíž žalobkyně považuje napadené rozhodnutí za nesprávné a nezákonné.
7. Žalobkyně rovněž namítla, že neměla prakticky možnost se náležitě vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména, že jí nebylo umožněno se vyjádřit k přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění, přičemž žalovaný nedostatečně posoudil přiměřenost zásahu rozhodnutím o správním vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života. Podle žalobkyně se orgán I. stupně ve svém rozhodnutí prakticky nijak nevypořádal s možnými důsledky rozhodnutí o správním vyhoštění pro budoucí život žalobkyně. Orgán I. stupně pouze vyjmenoval zvažované okolnosti, aniž by blíže zdůvodnil jejich vztah k uloženému rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom v případě vyhoštění žalobkyně z území republiky je

prakticky nemyslitelný návrat do republiky, neboť s ohledem na setrvalou praxi správních orgánů, je prakticky vyloučené, že by byl žalobkyni umožněn pobyt na jejím území. Pokud jde o zásah do soukromého života, je nutno konstatovat, že správní orgány v podstatě nepřihlíží k negativnímu vlivu, který bude mít rozhodnutí na její život. Je však potvrzeno i soudní praxí, že přiměřenost rozhodnutí o správním vyhoštění není možné stavět na skutečnosti, že cizinec má na území své původní vlasti zázemí a má se tedy kam vrátit, respektive, že tato skutečnost nemůže být jediným kritériem posouzení přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom právě tento argument používá žalovaný ke zdůvodnění přiměřenosti daného rozhodnutí, tedy že na území domovského státu žijí její rodiče a žalobkyně se tedy má kam vrátit. Podle žalobkyně žalovaný v podstatě neprovedl hodnocení žádné, a proto je na jeho rozhodnutí nutno nahlížet jako na nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Žalobkyně rovněž k otázce přiměřenosti rozhodnutí namítla, že není nijak hodnocen fakt, že má povolen legální pobyt na území Polska. Vyhoštění z území EU zcela jistě bude mít neblahý dopad na pobytové oprávnění žalobkyně na území Polska a tato skutečnost by měla být brána v potaz právě při zkoumání otázky přiměřenosti rozhodnutí o správním vyhoštění.

8. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný zcela nedostatečně posoudil otázku možnosti jejího vycestování, zejména nedostatečně a nepřezkoumatelně posoudil, zda by jí v případě vrácení do státu, jehož je státní občankou, hrozilo nebezpečí vážné újmy. Z provedeného posouzení není zřejmé, jak žalovaný ke svým závěrům dospěl, neboť podklady, na jejichž základě byly rozhodné skutečnosti zjištěny, ve spise zcela absentují. Posouzení této otázky je tedy provedeno způsobem, který nedává žalobkyni vůbec žádnou možnost reagovat na důvody, pro které je konstatován závěr o bezpečném návratu do země původu a rozhodnutí je v tomto ohledu nepřezkoumatelné. Žalobkyně k posouzení hrozby vážné újmy poukázala na závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 13. 3. 2009, č. j. X, které se sice vztahují k azylovému řízení, avšak vážná újma je zde definována totožně, a to tak, že *„pro existenci skutečného nebezpečí vážné újmy zakotvené v § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu musí být kumulativně splněny následující podmínky: (1) země původu žadatele o mezinárodní ochranu se nachází v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu; 2) žadatel o mezinárodní ochranu je civilista; (3) žadatel o mezinárodní ochranu by byl v souvislosti s tímto konfliktem v zemi původu vystaven vážnému a individuálnímu ohrožení života nebo tělesné integrity z důvodu svévolného (nerozlišujícího) násilí“*. Dle názoru vyjádřeného Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. 3. 2008, č. j. X, přitom platí, že *„[p]lovinnost nevystavit žadatele o azyl mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení anebo trestu (čl. 3 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod ve znění protokolů č. 3, 5 a 8, vyhlášené pod č. 209/1992 Sb.) je dána, pokud hrozí „reálné nebezpečí“, že bude takovému zacházení vystaven“*. Žalobkyně k tomu dodala, že má zcela reálnou obavu z návratu do vlasti, kde probíhá ozbrojený konflikt, což se však žalovaný nesnažil v průběhu řízení nijak zjišťovat.
9. Žalobkyně závěrem namítla, že správní vyhoštění bylo uloženo v délce, která není nijak přezkoumatelně zdůvodněna. Ačkoliv žalovaný konstatoval, že vyhoštění je uloženo při samé spodní hranici, nelze brát takové konstatování za dostatečné, neboť stále se jedná o velice dlouhou dobu, přičemž správní vyhoštění ve výměře 1 roku není odůvodněno okolnostmi případu ani osobou žalobkyně. Žalovaný v obdobných

- případech ukládá vyhoštění na 6 měsíců, přičemž odklon od běžné praxe není nijak odůvodněn. Podle žalobkyně se v daném případě jedná o několik dní údajně nelegální práce, přičemž žalobkyně je trestně-právně zachovalá, bez jediného přestupku, vždy pobývající na základě řádného povolení k pobytu, a není tudíž zřejmé, co vedlo k uložení správního vyhoštění v délce, v jaké bylo vyměřeno.
10. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že k uvedeným námitkám odkazuje na napadené rozhodnutí, rozhodnutí orgánu I. stupně a shromážděný spisový materiál. Dodal, že nepovažuje žalobu za důvodnou, a proto navrhl, aby ji soud zamítl. Ze správního spisu soud zjistil následující skutečnosti:
 11. Podle úředního záznamu ze dne 16. 2. 2017, č. j. X, byla žalobkyně téhož dne kontrolována v areálu výrobního podniku CH. a. s. na adrese O., K.. Při kontrole předložila cestovní pas U., ve kterém měla vylepené dlouhodobé vízum Polské republiky D-Mult s platností od 1. 9. 2016 do 31. 8. 2017, a k dotazu orgánu I. stupně uvedla, že pracovní povolení nemá.
 12. Žalobkyně následně při pohovoru konaném dne 16. 2. 2017 podle protokolu (č. j. X) uvedla, že si v U. vyřídila polské vízum a od neznámého zprostředkovatele z agentury obdržela všechny dokumenty. Následně dne 10. 9. 2016 soukromým autobusem odcestovala přes Slovenskou republiku přímo do Kolína, kde podepsala vyslání na služební cestu polskou společností P. Sp. z o. o. (dále jen „P.“) prostřednictvím agentury X s. r. o. a téhož dne nastoupila do firmy Ch. a. s. U této firmy již žádnou smlouvu nepodepisovala. Práci, balení čokoládových figurek, jí zadával český vedoucí směny. Odměnu ve výši deset až dvanáct tisíc korun jí vyplácela v hotovosti v korunách paní M. F. ze společnosti X. s. r. o. Pracovní oděv i další pomůcky byly dle žalobkyně přímo Ch. a. s. a docházka byla evidována čipem. Žalobkyně dodala, že se domnívala, že na základě dokumentů vystavených polskou firmou může v České republice pracovat. Dále uvedla, že jí ve vycestování nic nebrání a na území České republiky nemá žádné závazky ani jiné vazby. Disponuje rovněž dostatečnými prostředky na vycestování.
 13. Do správního spisu založila žalobkyně pracovní smlouvu o provádění manuálních prací ve výrobě na objektech firmy od 9. 9. 2016 do 9. 9. 2018 za 1700 zl, včetně dodatku ze dne 12. 9. 2016 o vyslání žalobkyně na pracovní cestu do České republiky na pracoviště X A. s. r. o. za účelem provedení manuální práce ve výrobě a šest dokumentů o vyslání žalobkyně na služební cestu (od 12. 9. 2016 do 30. 9. 2016, od 1. 10. 2016 do 31. 10. 2016, od 1. 11. 2016 do 30. 11. 2016, od 1. 12. 2016 do 31. 12. 2016, od 1. 1. 2017 do 31. 1. 2017 a od 1. 2. 2017 do 28. 2. 2017). Dále založila do správního spisu oznámení Úřadu práce České republiky o nástupu žalobkyně do zaměstnání, oznámení polskému úřadu práce a evidenci příchodů a odchodů žalobkyně do závodu společnosti Ch., a. s. za leden a únor roku 2017.
 14. Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky v závazném stanovisku ze dne 27. 2. 2017, č. j. X, konstatovalo, že vycestování žalobkyně na U. je možné, protože žalobkyně pochází ze Z. oblasti (T. r.), která je bezpečná a netýkájí se jí ozbrojené střety vládních vojsk a separatistů na východě U., na U. žalobkyni nehrozí mučení nebo ponižující či nelidské zacházení a na území České republiky nemá žádné příbuzné.
 15. Vyrozměním ze dne 6. 4. 2017, č. j. X, orgán I. stupně poučil žalobkyni, že má možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. S podklady rozhodnutí se žalobkyně, resp. substituční zmocněnkyně jejího právního zástupce, seznámila dne

12. 4. 2017, přičemž bylo vyhověno její žádosti o poskytnutí lhůty k vyjádření do 24. 4. 2017, která však dle úředního záznamu ze dne 26. 6. 2017 marně uplynula.
16. Orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 26. 6. 2017, č. j. X, podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 3 zákona o pobytu cizinců uložil žalobkyni správní vyhoštění a stanovil dobu, po níž nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie na 1 rok. Současně uložil žalobkyni opustit území České republiky do 10 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. Orgán I. stupně rovněž dodal, že žalobkyně na území České republiky pobývá bez povolení k pobytu, neboť její polské vízum jí umožňovalo pobývat na území České republiky po dobu 90 dní v období 180 dní.
17. Žalobkyně toto rozhodnutí napadla odvoláním, ve kterém vznesla námitky totožné s námitkami v projednávané žalobě. Žalovaný na základě podaného odvolání požádal Ministerstvo vnitra o potvrzení či změnu závazného stanoviska k možnosti vycestování žalobkyně. Ministr vnitra závazným stanoviskem ze dne 1. 9. 2017 možné vycestování žalobkyně potvrdil. Žalovaný následně vyrozuměním ze dne 8. 1. 2018 sdělil žalobkyni, že se může seznámit s doplněnými podklady a vyjádřit se k nim.
18. Žalovaný napadeným rozhodnutím (ze dne 14. 3. 2018) odvolání zamítl a rozhodnutí orgánu I. stupně potvrdil.
- Soud postupoval podle následně uvedené právní úpravy:
19. Podle § 98 odst. k) zákona o zaměstnanosti „*[p]ovolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta se podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který byl vyslán na území České republiky v rámci poskytování služeb zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie*“.
20. Podle § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 zákona o pobytu cizinců „*[p]olicie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států až na 5 let, je-li cizinec na území zaměstnán bez oprávnění k pobytu anebo povolení k zaměstnání, ačkoli je toto povolení podmínkou výkonu zaměstnání, nebo na území provozuje dani podléhající výdělečnou činnost bez oprávnění podle zvláštního právního předpisu anebo bez povolení k zaměstnání cizince zaměstnal nebo takové zaměstnání cizinci zprostředkoval*“.
21. Krajský soud v Praze na základě včas podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobkyní uplatněných námitek, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (viz § 75 s. ř. s.).
22. Soud v předmětné věci rozhodl podle § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení jednání, neboť účastníci řízení takový postup soudu akceptovali.
23. Soud předně konstatuje, že žalobkyně v celé žalobě používá termín „správní orgán“, aniž by vymezila, zda tímto termínem označuje orgán I. stupně nebo žalovaného. Vodítkem v tomto směru není ani v úvodu žaloby zavedené označování orgánu I. stupně „prvoinstanční orgán“, neboť se žalobkyně v podané žalobě tohoto označení nedrží. Soud přes tuto terminologickou nedisciplinovanost žalobkyně pod pojmem správní orgán rozumí žalovaného, neboť proti jeho rozhodnutí žaloba směřuje. K tomu soud dodává, že žalobkyně v záhlaví žaloby uvedla, že napadá rozhodnutí ze dne 14. 3. 2018, č. j. X, avšak z textu žaloby i přiložené kopie napadeného rozhodnutí je zřejmé, že žalobkyně žalobou napadla rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 3. 2018,

- č. j. X, a že nesprávné označení napadeného rozhodnutí v záhlaví žaloby je pouze písařskou chybou. Soud ovšem tato pochybení žalobkyně při formální úpravě žaloby považuje za zbytečné, neboť s vynaložením malého úsilí by podaná žaloba mohla být výrazně přehlednější a srozumitelnější.
24. Soud se nejprve zabýval námitkou žalobkyně, že měla veškeré doklady řádně vyřízené, na území ČR byla vyslána svým polským zaměstnavatelem, kde, ačkoliv u jiné firmy, tak stále pracovala pro svého polského zaměstnavatele, který jí rovněž poskytoval mzdu, o čemž svědčí provedené důkazy, jakož i související námitkou nedostatečně zjištěného skutkového stavu a námitkou nepodloženosti závěrů správního orgánu.
25. Soud zdůrazňuje, že z podkladů rozhodnutí (především výpovědi žalobkyně), které orgán I. stupně shromáždil, plyne, že žalobkyni vyplácela mzdu ve výši 10 000-12 000 Kč měsíčně v hotovosti paní M. F. ze společnosti X A. s. r. o., pracovní pomůcky (pracovní oděv) žalobkyně obdržela v závodě společnosti Ch. a. s., a tamní vedoucí směny jí zadával pracovní úkoly. Mimo to žalobkyně vypověděla, že z U. cestovala soukromým autobusem přes Slovenskou republiku přímo do Kolína, kde se nachází závod společnosti Chocoland, a. s., a kde žalobkyně podepsala pracovní smlouvu a dodatek o vyslání na pracovní cestu, podle kterého měla vykonávat práci na pracovišti společnosti X A. s. r. o. Uvedená skutková zjištění soud považuje za zcela dostatečná, neboť z nich vyplývá, že se společnost P. (polský zaměstnavatel žalobkyně) prostřednictvím pracovní smlouvy a jejího dodatku snažila legalizovat faktický pronájem pracovní síly, neboť žalobkyně již při uzavírání pracovní smlouvy měla přislíbeno, že bude práci vykonávat v České republice (kam také přímo z Ukrajiny přicestovala), přičemž jak správně podotkl žalovaný, doba výkonu práce žalobkyně na území České republiky nebyla nijak specifikována, a tedy nebylo možné se domnívat, že se žalobkyně po ukončení dočasného přidělení k práci v ČR vrátí k výkonu práce v Polské republice. V tomto ohledu soud poukazuje na právní názor Nejvyššího správního soudu, který v rozsudku ze dne 31. 1. 2018, č. j. X, konstatoval, že *„dospěl s ohledem na judikaturu Soudního dvora a systematiku a účel zákona o zaměstnanosti k závěru, že § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti se vztahuje pouze na dočasné vyslání pracovníků za účelem provedení zakázky jejich zaměstnavatele ve smyslu čl. 1 odst. 3 písm. a) směrnice č. 96/71/ES a na vyslání pracovníků spočívající v poskytnutí pracovní síly, avšak pouze za podmínky, že vyslaní pracovníci provozují svou hlavní činnost v členském státě, v němž má zaměstnavatel sídlo. Pracovní povolení se dle § 98 písm. k) nevyžaduje pouze u pracovníků, kteří, ačkoli byli dočasně vysláni na území České republiky jako pracovní síla, vykonávají svou hlavní činnost u zaměstnavatele, který je na území České republiky vyslal, neboť pouze v takovém případě lze předpokládat, že se cizinci po uplynutí doby vyslání vrátí zpět a nebudou se snažit o začlenění na český pracovní trh. Zaměstnavatelé z jiných členských států tak mohou v rámci volného pohybu služeb dočasně vyslat své zaměstnance na území České republiky jako pracovní sílu coby odlehčovací opatření v době dočasného úbytku zakázek, nemohou však fungovat jako faktické agentury práce, které bez jakékoli kontroly ze strany českých správních orgánů pouze vysílají příslušníky třetích států do České republiky jako pracovní sílu, aniž by kdy tyto osoby využívaly k vlastní činnosti.“* Soud v intencích názoru Nejvyššího správního soudu konstatuje, že v předmětné věci správní orgány z výpovědi žalobkyně a předložených dokumentů správně zjistily skutečný charakter její činnosti na území České republiky, který ani na základě žalobkyní dodatečně

- předložených dokumentů nelze chápat jako přeshraniční vyslání zaměstnance zaměstnavatelem usazeným v jiném členském státu Evropské unie k plnění pracovních úkolů (provedení zakázky), protože ze všech dokumentů i výpovědi žalobkyně jednak nevyplývá, že žalobkyně někdy pracovala pro polského zaměstnavatele, a jednak z nich neplyne časové omezení výkonu práce žalobkyně na území České republiky.
26. Nadto soud považuje v předmětné věci za klíčové, že práci žalobkyni v závodě společnosti Ch. a. s., zadával tamním vedoucím směny, docházka žalobkyně byla kontrolována elektronickým systémem společnosti Ch. a. s., a žalobkyně při práci nosila pracovní oděv touto společností přidělený. V této souvislosti soud opětovně poukazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 1. 2018, č. j. X, kde Nejvyšší správní soud dále uvedl, že *„pro poskytování pracovní síly je charakteristická okolnost, že vyslání pracovníka do hostitelského členského státu představuje samotný předmět poskytování služeb a že vyslaný pracovník plní své úkoly pod dohledem a vedením podniku, který jej využívá (rozsudek Vicoplus, bod 51). V citovaném rozsudku Soudní dvůr dospěl k závěru, že s ohledem na zvláštní povahu služby spočívající v poskytování pracovní síly, která může mít značný dopad na pracovní trh členského státu, v němž sídlí strana, pro kterou jsou služby určeny, jsou členské státy oprávněny podřídit takové vysílání pracovníků požadavku získání pracovního povolení“*. Soud v souladu s citovaným právním názorem v projednávané věci dospěl k závěru, že žalobkyně byla jako formální zaměstnanec společnosti P. prostřednictvím společnosti X A. s. r. o. poskytnuta jako pracovní síla společnosti Ch., a. s., která jí zadávala pracovní úkoly a kontrolovala její práci, a proto se nejednalo o žalobkyni akcentované vyslání polským zaměstnavatelem k plnění pracovních úkolů, které nevyžaduje získání povolení k zaměstnání podle § 98 písm. k) zákona o zaměstnanosti. Soud na základě uvedeného zcela potvrzuje závěr žalovaného, respektive orgánu I. stupně, že žalobkyně byla povinna mít pro výkon této práce povolení k zaměstnání (a povolení k pobytu) podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti, přičemž tento závěr pokládá za plně podložený relevantními důkazy. Námitka žalobkyně není důvodná.
27. Soud dále dodává, že není rozhodné, zda žalobkyně věděla o tom, že potřebovala pro výkon práce na území ČR povolení k zaměstnání, resp. zda byla svým zaměstnavatelem utvrzována v tom, že může na území ČR vykonávat práci bez dalšího povolení. Nejvyšší správní soud totiž v rozsudku ze dne 23. 2. 2012, čj. X, dovodil, že *„[s]právní vyhoštění je svým obsahem rozhodnutím nikoli sankční povahy, ale toliko správním rozhodnutím, které obsahově vyjadřuje zájem státu na tom, aby se jím dotčený cizinec na území státu nezdržoval. (...) Tato v zásadě preventivní podstata správního vyhoštění má svůj význam zejména z hlediska zavinění cizince, které není třeba prokazovat a při ukládání správního vyhoštění se vychází z toho, že naplnění určité skutkové podstaty znamená pro stát automaticky nutnost nařídit cizinci, aby opustil území České republiky a zakázat mu pobyt na území České republiky i po určité v rozhodnutí stanovenou dobu v budoucnu.“*
28. Také zdejší soud v rozsudku ze dne 24. 7. 2017, č. j. X, uvedl, že důsledky skutečnosti, že žalobce vykonával na území České republiky závislou práci bez potřebného povolení k zaměstnání, tedy naplnění skutkové podstaty pro uložení správního vyhoštění, nejsou jakkoliv závislé na zavinění či osobních pohnutkách cizince ve vztahu k tomuto protiprávnímu jednání. Pracovněprávní vztah existující mezi žalobkyní a jejím polským zaměstnavatelem, jenž vznik protiprávního stavu

- vyvolal uzavřením smlouvy s českým zaměstnavatelem (dočasné přidělení k českému zaměstnavateli do České republiky) a udělením dispozic žalobkyni, v jejichž důsledku porušila zákon o pobytu cizinců, neposkytuje žalobkyni „imunitu“ ve vztahu k odpovědnosti za vlastní protiprávní jednání a následkům z toho plynoucím. Žalobkyně, i když v zaměstnaneckém poměru a neznalá českého práva, je osobně odpovědná za to, aby vykonávala závislou práci na území České republiky v souladu s právními předpisy, především zákonem o zaměstnanosti. Námitka je nedůvodná.
29. Žalobkyně dále namítla, že žalovaný a orgán I. stupně se neměli uchýlit k uložení správního vyhoštění, nýbrž měli preferovat smírnou cestu a umožnit žalobkyni vycestovat z území České republiky, a to vzhledem k tomu, že měla v té době platné polské vízum. K tomu soud uvádí, že ustanovení § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců neposkytuje správním orgánům žádný prostor pro správní uvážení, pokud jde o volbu, zda cizinci uloží správní vyhoštění, nebo nikoliv. Skutečnost, že žalobkyně měla v době zjištění nelegální práce a rozhodování orgánu I. stupně platné vízum vydané Polskou republikou (v době rozhodování žalovaného již jeho platnost uplynula), nebrání vydání rozhodnutí o správním vyhoštění. Uložení správního vyhoštění nevylučuje možnost, aby cizinec sám z území České republiky vycestoval na území jiného členského státu, jenž mu vydal povolení k pobytu (v daném případě na území Polské republiky). Naopak, zákon předpokládá, že cizinci po udělení správního vyhoštění dobrovolně ve stanovené lhůtě opustí území České republiky. Udělení správního vyhoštění nebránilo žalobkyni v tom, aby nadále pobývala na území Polské republiky z titulu národního dlouhodobého víza. S vydáním správního vyhoštění je spojeno zařazení žalobkyně do Schengenského informačního systému jako osoby, které má být odepřen vstup na území Evropské unie (viz § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců a čl. 24 odst. 3 nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1987/2006 o zřízení, provozu a využívání Schengenského informačního systému druhé generace [SIS II]), a povinnost českých orgánů konzultovat případ žalobkyně s orgány Polské republiky podle čl. 25 odst. 2 Úmluvy k provedení Schengenské dohody. Účelem této konzultace je informovat členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, o zařazení cizince do evidence osob, kterým má být odepřen vstup na území, a to za účelem zvážení, zda nezruší jím vydané povolení opravňující dotyčného cizince k pobytu na území Evropské unie. Pokud členský stát, jenž vydal povolení k pobytu, je nezruší, odstraní členský stát, jenž vydal správní vyhoštění, ze Schengenského informačního systému záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na území Evropské unie. V takovém případě zanechá stát, jenž udělil cizinci správní vyhoštění, záznam o tom, že má být cizinci odepřen vstup na jeho území, toliko do vnitrostátního informačního systému; udělení správního vyhoštění tak má *de facto* právní účinky toliko ve vztahu k území toho členského státu, který správní vyhoštění vydal, nikoliv vůči všem členským státům Evropské unie. Z výše uvedeného vyplývá, že uložení správního vyhoštění správními orgány České republiky bez dalšího nevede k tomu, že by žalobkyně nebyla oprávněna nadále pobývat na základě stále platného dlouhodobého víza na území Polské republiky, a soud tedy neshledal námitku důvodnou.
30. Soud rovněž nepřisvědčil tvrzení žalobkyně, že neměla možnost náležitě se vyjádřit ke všem skutečnostem podstatným pro rozhodnutí ve věci, zejména k přiměřenosti správního vyhoštění. Ze správního spisu vyplývá, že žalobkyně se mohla ke všem skutečnostem vyjádřit na základě vyrozumění orgánu I. stupně ze dne 6. 4. 2017, č. j.

- X, kdy byla poučena, že má možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí. S podklady rozhodnutí se žalobkyně seznámila dne 12. 4. 2017, přičemž bylo vyhověno její žádosti o poskytnutí lhůty k vyjádření do 24. 4. 2017, která však dle úředního záznamu ze dne 26. 6. 2017 marně uplynula. Možnost vyjádřit se poskytl žalobkyni rovněž žalovaný, a to vyrozuměním ze dne ze dne 8. 1. 2018. Ani této možnosti však žalobkyně nevyužila. Námitka žalobkyně tedy není důvodná.
31. Soud nepřisvědčil ani námitce žalobkyně, že správní orgány nesprávně vyhodnotily přiměřenost zásahu vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života a své závěry nedostatečně odůvodnily, neboť nezohlednily konkrétní situaci žalobkyně. Soud konstatuje, že správní orgány své povinnosti stanovené v ustanovení § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců beze zbytku dostály, neboť před rozhodnutím o správním vyhoštění zohlednily veškeré skutečnosti vymezené v § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců. Vzhledem k tomu, že žalobkyně po dobu, co byla držitelkou polského dlouhodobého víza, jednala v rozporu s právním řádem jiného členského státu Evropské unie, neboť na jeho území bez potřebného povolení vykonávala závislou práci a vzhledem k tomu, že nebyly zjištěny žádné rodinné ani soukromé vazby žalobkyně na území ČR, postupoval žalovaný v souladu se zákonem o pobytu cizinců, jestliže aplikoval ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců. Vyhoštění žalobkyně nepředstavuje nepřiměřený zásah do jejího života, ani s ohledem na to, že jí v důsledku stanovení doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území Evropské unie, nebude moci být uděleno vízum či jiný typ povolení k pobytu, protože správní orgány žalobkyni uložily správní vyhoštění pouze v minimální délce 1 roku. Námitka tedy není důvodná.
32. Pokud jde o posouzení otázky existence překážky pro vycestování z důvodu nepříznivé bezpečnostní situace na U. (vnitřní ozbrojený konflikt), neshledal soud v tomto ohledu žádné pochybení. Soud v této souvislosti vycházel ze závěrů zdejšího soudu v rozsudku ze dne 24. 7. 2017, č. j. X, že „[s]právní orgán I. stupně rozhodl o existenci překážek vycestování na základě závazného stanoviska Ministerstva vnitra, v rámci odvolacího řízení požádala žalovaná o jeho přezkoumání ministrem vnitra. V obou závazných stanoviscích se konstatuje, že vycestování žalobce do země původu je možné. Ministerstvo vnitra i ministr vnitra se přitom výslovně zabývali i bezpečnostní situací v zemi původu, přičemž vyšli z toho, že nepříznivá bezpečnostní situace se vztahuje pouze k D. a L. oblasti na východě U.. Žalobce nicméně bydlí na území Poltavské oblasti, kde je bezpečnostní situace poklidná. Závazná stanoviska vychází ze zpráv o zemi původu, které jsou součástí správního spisu vedeného správním orgánem I. stupně a žalovanou. Z nich skutečně vyplývá, že v Poltavské oblasti nejsou zaznamenávány žádné bezpečnostní incidenty, situace zde je poklidná (viz informaci odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra ze dne 24. 11. 2016 s názvem Politická a bezpečnostní situace, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby). Ve vztahu k § 179 odst. 2 písm. c) zákona o pobytu cizinců je rozhodující, že podle zpráv o zemi původu, které jsou rovněž součástí správního spisu, nepanuje na U. stav tzv. totálního konfliktu, tedy situace, že by žalobce z důvodu pouhé přítomnosti na kterémkoliv místě na U. mohl utrpět zranění nebo být usmrcen v souvislosti s probíhajícím vnitrostátním ozbrojeným konfliktem (viz zprávu Úřadu Vysokého komisaře OSN pro lidská práva ze dne 9. 12. 2016 o stavu lidských práv na U.; shodně viz usnesení NSS ze dne 15. 1. 2015, čj. X). V citovaném rozsudku je sice řešena bezpečnostní situace v Poltavské oblasti, ale vyjádření Ministerstva vnitra je možné vztáhnout i na oblast Z., která leží na západě U. a kde je situace podle

Ministerstva vnitra natolik uspokojivá, že umožňuje bezpečný návrat žalobkyně. Ani tato žalobní námitka proto není důvodná.

33. Závěrem žalobkyně napadla nepřezkoumatelnost odůvodnění rozhodnutí správních orgánů v části, kterou byla stanovena doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území Evropské unie v délce 1 roku. Soud nepřisvědčuje názoru žalobkyně, že délka doby, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, není řádně odůvodněna. Žalovaný a orgán I. stupně přihlédli k okolnostem případu, zejména k délce trvání porušení zákona žalobkyní, a jejímu nepovolenému pobytu na území, a rozhodli se uložit opatření při spodní hranici možného zákonného rozpětí, jehož horní hranice činí 5 let. Nebyla-li by žalobkyně trestněprávně zachovalá, jak zdůrazňuje v žalobě, nepochybně by doba zákazu vstupu na území byla stanovena ve větším rozsahu. Námitka není důvodná.
34. Soud neshledal z výše uvedených důvodů žalobu důvodnou, a proto ji výrokem pod bodem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
35. Soud výrokem pod bodem II. podle § 60 odst. 1 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, protože žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 18. dubna 2018

Olga Stránská v. r.
soudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje A. S.

